

DO SKONÁNÍ VĚKŮ

A JAK TO BYLO DÁL?

ŽANETA NEUŽILOVÁ

Do skonání věků 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Žaneta Neužilová

Do skonání věků 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DO SKONÁNÍ VĚKŮ 2

A JAK TO BYLO DÁL?

ŽANETA NEUŽILOVÁ

DO SKONÁNÍ VĚKŮ 2

A JAK TO BYLO DÁL?

ŽANETA NEUŽILOVÁ

● ■ pointa

Copyright © Žaneta Neužilová, 2024

Obálka © Zuzi Maat, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-421-6

ISBN e-knihy 978-80-7691-610-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-611-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-600-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Chtěla bych poděkovat Jendovi Mrázovi z Oslavan za to, že knížku podpořil v crowdfundingové kampani a tak pomohl tomu, aby spatřila světlo světa. A také Vardě – Alžbětě Moravcové Rývorové – za to, že dala Subovi Boletovi jeho jméno. V neposlední řadě patří dík společnosti REBEKA (<https://www.rebeka.info/>) za to, že přispěla svými zkušenostmi ke zlepšení textu.

PROLOG

Úkolem náhody je zamíchat karty života a pak je rozdat.

Svět Melior Annis povstal z popela a v popelu končí. Probouzí se do nového věku coby rozespalé ptáče. A jako bájný Fénix pokaždé roztáhne křídla a má jen jeden pokus k dlouhému letu přes osm bran až k Městu, kde v ohni završí svůj život. Podle legendy určují osud světa tři Vyšší bytosti: dobrý král Godefroy vládnoucí Království, zlá tyranka Fiona ovládající Podzemní říši a neutrální barbar Ivar sídlící v Dálných zemích. Ti pak rozdělují svůj díl světa regentům a snaží se, aby jejich strana byla první, která ukořistí poklady nepřátelského Města. Regenti budují svá sídla, opevňují provincie, rekrutují vojska, nelítostně ničí nepřátele a v aliancích probírají nejlepší strategii. Každý chce zvítězit. Vítězí však jen jeden. Dobro, nebo Zlo? V tomto koloběhu se občas objeví dávná varovná proroctví o jiném konci...

V Zemi Prastarých po celou dobu věků panovalo stejné počasí. Louky plné barev lákaly k poletování různorodý hmyz. Zurčící bystřiny poskytovaly rybám útočiště a v projasněných lesích pobíhala zvěř. Všude panovala radost a souznění všech živých tvorů.

Ale závěr tohoto věku byl jiný. Ve vzduchu viselo jakési tíživé ticho a předzvěst zlých událostí. I Kora, princezna ze starobylého dračího rodu, cítila, že něco není v pořádku.

Její děd Baltazar, vladař všech Prastarých, byl jako na jehlách, když ve svém jeskynním příbytku vítal krále Godefroye. Koru k jednání také přizvali, ale nejdříve dostala napomenutí, aby setrvala ve své dračí podobě a v přítomnosti Vyšší bytosti se zdržela kouzla iluze, které využívala často a ráda. Prastaří její podivný zvyk vydávat se za zvíře, případně za mladou dívku, tolerovali jen z toho důvodu, že byla potomkem Baltazara.

Neochotně ulehla stranou v trůnním sále a snažila se potlačit zlost. Ale když dorazil Baltazar se svým vzácným hostem, zvědavě zvedla zlatou šupinatou hlavu a naslouchala každému slovu.

Král Godefroy ještě nikdy v Zemi Prastarých nebyl. Draci za ním vždy přilétali do paláce v Království, ale to, co se stalo, natolik zásadně změnilo tok věků, že porušil nepsaná pravidla a neprodleně se vydal na cestu, aby mohl předstoupit před Baltazara v co nejkratším čase.

Teď procházel jeskynním příbytkem nejvyššího z Prastarých a podívoval se, s jakou zručností byly jednotlivé síně vyhloubeny v pískovcové skále a zútulněny pro bytosti jejich velikosti. Ohromeně si prohlížel plastické ornamenty a dlouhé vlasy plné dračích výjevů. Jeho zájmu si všiml Baltazar a vylíčil mu pár zajímavých historek, které se k daným událostem vázaly. Král Godefroy vážně pokyvoval hlavou a naslouchal, i když v něm všechno vřelo. Nervózně si popotahoval řemínky na kožené zbroji v barvě antracitu a sem tam si projel prošedivělé tmavé vousy. Modrýma očima těkal z vlasy na Baltazara a občas i na mladou dračici, kterou zatím neměl to potěšení poznat. Osobně měl zlaté draky nejraději, protože vynikali moudrostí a uměním diplomacie. I to byl jeden z důvodů, proč vládli Zemi Prastarých již dlouhé věky. Přesto teď přemítal, jestli se může na Baltazarovu moudrost spolehnout i tentokrát.

Aspoň trochu si oddechl ve chvíli, kdy byl vyzván, aby se posadil na prostou dřevěnou sesli. Vypadala starobyle, a než

se uvelebil, upravil si na ní tmavě zelený vyšíváný polštář. Ku-
podivu se mu sedělo velmi pohodlně a rád by odpočíval, času
ovšem nebylo nazbyt. I když uměl s draky hovořit vnitřním
hlasem, raději se rozhodl oslovit naproti sedícího Baltazara
nahlas, a přitom vlastně mluvil na celou dračí radu, která se tu
sešla. Byl by raději hovořil jen s vladařem, protože si nebyl jist,
jak jeho zprávu rada přijme.

Začal tedy opatrně: „Jak jste si, ctihodní Prastaři, jistě
všimli, ačkoliv byl věk ukončen vítězstvím Regenta nad silami
zla sídlícími v Podzemní říši, mocné kouzlo prázdnoty neby-
lo vyvoláno.“ Sálem to zašumělo. Dračí princezna zpozorněla
a posadila se.

Godefroy pokračoval již pevnějším hlasem: „Vládkyně Fiona
zmizela neznámo kam. Svým útekem narušila koloběh věků
a obávám se, že přichází temnota, která nás pohltí. Svět Melior
Annis zcela zanikne.“

Draky toto oznámení značně rozrušilo. Godefroy slyšel jejich
znepokojené hlasy ve své hlavě a připadal si jako uprostřed vel-
kého magického víru. Baltazar promluvil, aby všechny uklidnil:
„Bratři i sestry, utište se, jinak způsobíte našemu hostu bolest
hlavy. Ano, již jsme si všimli znepokojivých znamení, že konec
věku neproběhl tak jako vždy. Ačkoliv tyranka Fiona dělala
v průběhu věků problémy a snažila se za každou cenu vyhrát,
nakonec se pokaždé uvolila k vyvolání kouzla prázdnoty. Není
tomu tak i v tomto případě?“

– „Obávám se, že ne. Spolu s Ivarem jsme vyslali po celém světě
posly se zprávou, že se hledá. Sami jsme se ji pokusili najít na
místech, kde se dříve schovávala. Neúspěšně. Musíme přijmout
fakt, že to není jen rozmar, ale zcela jasný záměr. Okrajové
provincie již pociťují první náznaky temnoty. Zatím zmizelo jen
pár lesů a řek. U toho však nezůstane, pokud se Fiona neobjeví
a nedokončí s námi kouzlo.“

– „A jak ti Prastaří mohou být nápomocni? Naše moc sahá jen po Pustinu smrti. Náš vliv na dění v ostatních částech světa je velmi malý.“

– „Dříve jste se o tok věků zajímali více...“

– „A bylo nám dáno jasně najevo, že se příliš vměšujeme. Ale to jsme již s tebou a ostatními Vyššími bytostmi řešili. Několikrát. Nemohu ale popřít, že nás nepřítomnost Fiony znepokojuje. I náš kraj to pociťuje.“

– „Pak máme společný zájem. Víím, že vlastníte Čaroitový kompas, pomocí kterého můžete Fionu nalézt. A dokonce máte v řadách princeznu, která kompas dokáže ovládat.“

– „Ano, máš dobré informace. Kompas ovšem nefunguje tímto způsobem. Pomocí něho se lze jen přemístit na místa, která dotyčný zná. Nelze s ním najít osoby, o kterých nevíš, kde jsou.“

– „Existuje jeden předmět, který by nám usnadnil její nalezení, a pak by šlo moc Čaroitového kompasu využít. Bohužel nevím, kde se nalézá a jak ho získat. Ale s tím můžete pomoci vy.“

– „Pokud je to tak, je dobře, že jsi k nám zavítal. Nenapínej nás a prozrad', oč se jedná.“

– „Jde o Kladivo Prastarých.“

Baltazar přimhouřil oči a slyšel, jak si ostatní draci tiše šeptají. Nedivil se jim, ani jemu nebyla tahle připomínka milá. Ne všechny mocné předměty byly k užitku. Některé naopak způsobovaly velké problémy a neměly být nikdy vyrobeny.

Sdělil Godefroyovi přísným tónem: „Bylo před mnoha věky zničeno. Hned poté, co s ním Fiona povraždila mnoho neviných bytostí a zpustošila půlku provincií.“

– „Mám informaci, že zničeno nebylo.“

Pokud si král Godefroy myslel, že před chvílí vyvolal magický vír, teď se ocitl uprostřed té nejzuřivější bouře. Baltazar se prudce vztyčil a s mrsknutím ocasu zařval. Kora ještě nikdy neviděla dědečka tak rozzuřeného. Celá rozechvělá tiše seděla

a očekávala běsnění. Místo toho veškeré hlasy v jeskyni utichly. Bylo by slyšet spadnutí špendlíku.

Rozhořčený drak si krále ještě chvíli nevěřičně měřil pohledem, než si sedl zpět se slovy: „Omluv mé druhy, překvapilo je to stejně jako mne. Zvláště proto, že pak vina padá na naši hlavu. Jeden z draků, náš bratr Gregory, byl tímto úkolem pověřen. Žel, při zničení,“ povzdechl si, než pokračoval, „při údajném zničení kladiva zahynul. Neměli jsme důvod nevěřit pergamenu, který donesl trpasličí pobočník. Zprávu nám zaslal sám vládce barbarů Ivar, neboť se to vše odehrálo v Dálných zemích.“

Godefroy mlčky pokyvoval hlavou a zamyšleně si prohraboval plnovous. Nebyl si jistý, zda mu rada nenahlíží do myšlenek, proto se rozhodl, že nebude chodit kolem horké kaše: „Fiona se mi před pár lety svěřila, že přítomnost kladiva stále cítí. Obávala se, že by si k ní mohlo najít cestu a ona by opět podlehla jeho ničivému vlivu. Pokusil jsem se zapátrat, co se s ním ve skutečnosti stalo, protože to by byla také možnost, proč teď Fiona zmizela. Nebyl bych se to dozvěděl, kdyby mi to neprozradil sám Ivar, když jsme ji hledali a já mu řekl o mém podezření.“

Chvíli se odmlčel, ale když spatřil tázavé pohledy všech přítomných, pokračoval: „Ivar mi také sdělil, že byl tenkrát překvapený, že Prastarí svěřili kladivo právě trpaslíkům, ale nechtěl se míchat do vašich záležitostí. Zřejmě ho hodně překvapí, až se dozví pravdu. Nicméně to znamená, že jste byli podvedeni. Kladivo Prastarých do Dálných zemí vůbec nedoputovalo. Nevím, zda Gregory o tajném spiknutí věděl a účastnil se ho. Jisté je, že kladivo odnesli váleční trpaslíci, a to neznámo kam. Měl jsem naději, že budete vědět víc.“

Celá rada mlčela a Baltazar vypadal zničeně. Znechucen těmito zprávami se vzdal jen na to, aby ukončil slyšení. Požádal Godefroye, aby zatím zůstal, stejně tak i Kora. Sám pak nervózně pochodoval sem a tam.

Do této chvíle mlčící princezna došla ke svému dědovi a chlácholila ho: „Pokud je to kladivo stále ve světě Melior Annis, určitě o něm někde musí být zmínka. Napadlo mne, jestli bych ho nenašla v Knize kouzel.“ Baltazar se na svou vnučku po jistém váhání usmál a přikývl. Nebyl si jist, jestli to k něčemu bude dobré, ale ta dychtivost v pohledu zlaté dračice mu připomněla, že i on byl mladý a důvěřivý.

Kora se usadila zpět na své místo a bez přemýšlení se proměnila v dívku, aby mohla ze své brašny vytáhnout svazek a začít v něm listovat. Jako vždycky nejdřív přešla rukou po hladké vazbě z podivuhodného materiálu a myšlenky jí zalétly ke dni, kdy knihu držela v rukou poprvé. Ukořistil ji mladík jménem Gareth v hostinci, který později lehl popelem. Myšlenka na nejlepšího přítele přinesla chvilkový smutek. Zavrtěla hlavou a raději se soustředila na svůj úkol.

Starý drak usedl zpět na své místo a pohlédl na krále Godefroye: „Nechtěl jsem o tom hovořit před radou. Budu upřímný. Tyranka hraje nečestnou hru, což nás oba nepřekvapuje, ona už je taková. Ale to, že zmizela, mne utvrzuje v tom, že její posedlost Čaroitovým kompasem nebyla náhoda. Nevím, jaké s ním má nebo měla úmysly, ovšem stále se ptám, zda nemůže mít nějakého spojence mezi lidmi. Zcela jsme ztratili spojení s Regentským městem, což je více než znepokojivé.“

– „Je možné, že to by to spolu souviselo?“

– „Nevylučuji to. Řád Ohnivého srdce mlčí. Jsme úplně slepí. Jako kdyby někdo chtěl...“

Jejich rozhovor přerušil dívčín výkřik. Přiběhla udýchaně k Baltazarovi a ukazovala něco v knize: „Tady je to! Našla jsem to v kapitole o mocných zbraních.“

Baltazar pohlédl na svou vnučku. Oči se mu opět rozzářily: „Pověz, co je tam napsáno?!“

– „Je to spíše taková slovní hříčka.“

– „Přečti ji, snad budeme vědět více.“

Kora poslechla a četla nahlas: „Chceš-li Kladivo Prastarých najít, ptej se po Tvůrci a jeho oblíbených. Cestu jim ukáže karmínový mstitel, jenž vinou válečných trpaslíků přišel o svou chloubu.“

Baltazar chvatně pohlédl na Godefroye: „To leccos vysvětluje. Pojdte oba se mnou. Musíme se trochu projít a přijít na to, jak to vyřešit.“ Aniž by se ohlédl, zamířil postranní cestou ven na pastviny.

Teprve venku se zastavil a začal vysvětlovat: „Obávám se, že jsou všechny události propletenější, než se zdá. Jsem hlupák, že jsem nejednal dříve.“

Na chvíli se odmlčel a zahleděl se do dáli na sfingy, které mezi sebou poměřovaly své síly. Pak trochu nepřítomně pokračoval: „Vše se stále vrací k jednomu místu a je zvláštní, že právě tam se nachází osoby, o kterých je ten text. A v této chvíli o nich nic nevíme. Vidím v tom záměr, jak nás vylákat ven, aby se Čaroitový kompas vrátil zpět do Regentského města. Bude to nebezpečné, ale nelze učinit nic lepšího, pokud chceme vědět více. Koro, musíš opustit naši zemi a vydat se na cestu. Vyhleď Salomeu a Natana.“

Pocítil v hlavě Kořinu radost, že se opět setká se svými přáteli. Pousmál se a pak pohlédl na krále Godefroye: „Pokud má být tato mise úspěšná, potřebuji i tvoji pomoc, králi. To, co po tobě budu žádat, není snadné splnit. Ale pokud se k tomu uvolíš, má vnučka bude mít větší šanci.“ Král Godefroy se bez rozmyšlení uklonil na znamení toho, že udělá vše, co bude v jeho silách.

Baltazar skloněním hlavy poděkoval, pak vyrazil směrem ke sfingám a cestou osvětlil svým společníkům plán, jak zabránit tomu, aby svět Melior Annis zcela zanikl.

KAPITOLA 1.

Do nízkého domu na kraji města svítilo zapadající slunce. Z komínu pomalu stoupal dým a na malé zahrádce švitořili ptáčci sedící na keřích plných červeného ovoce. Na rozpálených krbových kamnech zlehka probublávala zeleninová polévka. Z vedlejšího pokoje se ozýval slabý dětský pláč, který po uklidňující ukolébavce utichl.

Dveře se neslyšně otevřely a žena se vrátila k vaření jídla. Netrpělivě se dívala ven z okna a čekala, kdy přijde manžel a přinese novinky. Snažila se být potichu, aby hošíka nevzbudila. Proto si raději sedla ke stolu, aby nerážovala po kuchyni, a přemítavě koukala na dveře.

Muž přišel domů ve chvíli, kdy už v ohništi dohasínaly poslední uhlíky. Polévka dávno vystydla a žena spala na velké posteli v ložnici. Držela za ruku malého chlapce, který spal vedle ní, a ve spánku vypadala překrásně. Chvíli přemýšlel, jestli ji má vzbudit, potom jen mávl rukou a šel okusit polévku. I studená chutnala výborně. Nalil si ji do misky, ukrojil si kus chleba a začal pomalu jíst. Byl unavený, měl za sebou perný den. Doufal, že ho pochválí, protože byl úspěšný.

Jen co položil lžici na stůl, že si zbytek polévky dopije, uslyšel vrznutí dveří. Nestačil nijak zareagovat, když ucítil silné plácnutí do zad, a tak se celý polil. Žena se tiše rozesmála. S povzdechem dopil, co zbylo, postavil se a opatrně si svlékl mokrou košili.

Nevrle prohodil: „Sal, to nebylo vůbec vtipné.“

– „Natane, je tu hrozná nuda. Věděla jsem, že to nebude snadné, ale ty věčně nejsi doma. Malý pořádně neví, kdo je jeho otec...”

– „Doufám, že jsem to furt já...”

Ušklíbala se manželovu vtípku: „O tom nepochybuj, ty obrovský oči s dlouhýma řasama má po tobě. Ty víš, jak to myslím. Začíná mluvit a jeho první slova by měla být táta a máma.”

– „Sal, snažím se pracovat poctivě a to nikdy moc nevynášelo.”

Znechuceně si odfrkla: „Tak co kdybys ho pár dnů pohlídal a já zatím zkusila nějaké staré kontakty? Třeba ten turnaj...”

– „Zapomeň. O prachy se vždycky stará chlap, ne ženská.”

– „Ale...”

Umlčel ji dlouhým polibkem. Nezlobila se na něj. Rozhodla se pro partnerský život s Natanem, měli se moc rádi a narození malého jejich vztah hodně utužilo. Na druhou stranu byla zklamaná, že se nemůže věnovat i jiným věcem. Starost o domácnost zabrala veškerý čas, stejně jako péče o dítě, kozu, zahradu, sad...

Dveře do ložnice se s vrznutím otevřely. V nich stál jejich synáček. Už nebyl malý, najednou vyrostl, díval se na ně, otvíral pusku a začal řvát: „Mám hlad. Máma, táta mňam...”

S trhnutím se probudila. Noční můra s dítětem se jí zdála už několik nocí. Sen byl pokaždé jiný, ale nikdy nekončil příliš šťastně. Smrt obou rodičů byl většinou jen začátek.

Nadzvedla se a podívala k oknu. Pomalu svítalo, byl čas vyrazit do kasáren. Slíbila kapitánovi, že dnes pomůže s výcvikem nováčků. Zasadila se o to, aby se s draky začalo zacházet jako s rovnocennými partnery, a dohlížela na to, aby nováčci pochopili, že to nejsou bestie, ale nádherné bytosti, které mohou lidi mnohemu naučit.

Posadila se. Pomalu si protírala oči a snažila se zahnat zbytek podivného snu. Vstala a uvědomila si, že je nahá. Hodila na

sebe pánskou košili. Poklekla na postel a plácla nahého muže po zadku: „Tak, kotě, je čas vstávat. Měl bys pospíšet na hlídku.“ Muž se překulil pomalu na záda. S povzdechem zamumlal: „Ale to mi, Sal, musíš tu košili vrátit.“

Usmála se na zelenookého mladíka s rezavými kudrnatými vlasy. Stydlivě si pokrývkou zakrýval vypracované, velmi mužné tělo. Sal marně přemýšlela, jak se její partner jmenuje. Je to Athas, nebo snad Koisrad? Nějak se v tom ztrácela. Zapletla si tmavé vlasy do dvou copů a chvíli pozorovala rezavě vyšisované konečky. Možná by se měla večer podívat k lazebnici.

Našla své oblečení a začala se převlékat. Nevadilo jí, že tím vzbudila mužův zájem. Už dávno se přestala stydět za své jizvy z bitev, které na opáleném těle vytvářely zajímavou kresbu. Hodila mladíkovi košili: „Po hlídce se zastav v kasárnách.“

– „Uvidíme se večer?“

– „Zlato, nebudu ti lhát. Nevím, co bude večer, a nevím, s kým budu. Ale zkusit to můžeš. Snad mě najdeš v nějaké taverně u kasáren.“

Plácla muže ještě jednou, tentokrát po nahém stehnu: „A dík, že to začaluješ.“ Popadla meč a s úsměvem vyrazila ven z pokoje umístěného v malém hostinci u stájí. Nevodila si známosti do kasáren. Chlapi by se z toho zbláznili. A nejvíc asi Natan, pořád ji káral za to, že si nedá pokoj a provětrá každé kalhoty v okolí.

Nechápala, jak se jí může zdát zrovna o něm. A o tom, že spolu počali dítě! To by raději bojovala s hydrou. Fuj. Neznala otravnějšího mravokárce, než byl on. Ač se potkávali velice zřídka, našel si jakoukoliv příležitost, aby do ní nesmyslně ryl: „Tohle bys, Sal, neměla dělat. Sal, nechceš víc pomáhat lidem? Takhle bys neměla mluvit, Sal.“

Ble. S ním? Nikdy! Jen představa, že se s ním líbá, ji odpuzovala. Ne, že by to snad hrozilo. Kdyby byl poslední muž na celém světě,

raději by se podržila, než aby musela trpět v jeho přítomnosti. A nezachrání to ani ty jeho jantarové oči s dlouhýma řasama! Zhnuseně si odplivla. Alespoň jednou do měsíce musela překousnout společnou hlídku, ale když při tom popíjela medovinu, nebylo to zas tak hrozné. Občas měla takový divný dojem... Ta myšlenka byla tak otřesná a nechutná, že se úplně otřepala. Nebude na toho protivu s polodlouhými světlými vlasy myslet a ničit si krásný den.

Zamířila do kasáren. Cestou si utahovala kožené brnění, které se hodilo při výcviku, protože ne každý drak hned pochopil, že se oheň na lidi nepoužívá. Netušila, kde všechny ty vědomosti o dracích vzala, ale věděla, že s nimi dokáže komunikovat. Mluvila na ně sice většinou nahlas, ale dokázala to i pomocí psychické síly, která jí dovoľovala promlouvat vnitřním hlasem. A slyšela draky odpovídat.

V jedné křivolaké uličce málem vrazila do hospodského kumpána jménem Rynvon, který bojoval v jednotce kopiníků. Nepřítomně se usmíval a kývnutím ji pozdravil. Zvedla omluvně ruce a už chtěla pokračovat v cestě, když jí to nedalo, otočila se zpět a na urostlého tmavovlasého muže s rezavou brádkou zavolala: „Co ten úsměv na tváři? Nějaká dobrá zpráva?“ Kopiník na okamžik znejistěl a pak trochu vyhýbavě odpověděl: „Ále, strávil jsem skvělou noc se svou přítelkyní...“

– „Aha, tak to jo, měla jsem dojem... Počkej, cos to říkal? S přítelkyní? Vždyť ty žádnou přítelkyni nemáš.“

– „No, už mám...“

– „Hele, vidím na tobě, že mi něco tajíš. Koukám, že jsi pěkně navoněnej, vykoupanej. Tos byl určitě i u lazebníka. Tak by mě zajímalo, kdes' na to vzal prachy. Žold dostaneš až za pár dní, a jak tě znám, ty hned všechny zlatáky utratíš v hostinci...“

– „Sal, budeš se divit, ale ušetřil jsem...“

– „Rynvone, Rynvone... Takový žvásty si nech pro velitele.“

– „Ale slib mi, že se nerozčílíš.“

– „Já? Já jsem ten nejkldnější člověk na týhle ulici. Pokud kradeš, nechci nic vědět, každý máme nějakou tu slabinu, ale jestli ses zase vsadil...“

Rynvon se opět ošil: „No, vsadil...“

– „Tak aspoň žes vyhrál. Pořád ti vtlokám do hlavy...“

Sal se odmlčela a s přimhouřenýma očima si zružovělého Rynvona prohlížela. Uhnul pohledem. A začal si pískat. Salomea na něj udeřila: „A proč se teda nemám rozčilovat?“

– „Já... No... Za to může Natan...“

Sal zbrunátněla, nafoukla se a chtěla něco peprného říci, ale při pohledu na vystrašeného Rynvona si to rozmyslela. Uklidnila se a s hraným úsměvem se zeptala: „Copak, copak? Natan se s tebou o něco vsadil?“

– „Vlastně ani ne Natan...“

– „Při všech Ivarových fousech, už ze sebe vyžvejkní, co se stalo, ať můžu pokračovat ve své cestě.“

– „Vsadil jsem se s Koisradem. Tvrdil mi, že od tebe získá lovecký nůž.“

– „No, pořád ho mám v pouzdru u pasu. Takže prohrál, ale co s tím má společného Natan?“

– „Když jsme včera odpoledne byli v taverně, chvástal se tam Koisrad, že mu žádná holka neodolá. Natan nadhodil něco o tom, že to není žádný umění, když má někdo krásnou tvářičku jako on. Slovo dalo slovo a najednou z toho byla sázka, že nám do večera přinese tvoji loveckou dýku. Nepřinesl, ale prý jsi svolila ke schůzce. I tak ale musel zaplatit.“

Salomea se rozesmála a poklepala kamaráda po rameni: „Takových sázek víc a budeš boháč. S Natanem si to ještě vyříkám...“

– „A fakt tě Koisrad někam pozval?“

– „Si piš, že pozval, a nejen to...“

Rynvon chtěl vyzvědět ještě nějaké podrobnosti, ale to už Sal pokračovala rychlým krokem do kasáren, aby na ni s dnešním tréninkem nemuseli moc dlouho čekat.

Měla štěstí, protože nováčci ještě nebyli připraveni na výcvik. Stále si oblékali kožená brnění a počínali si tak nešikovně, až se Sal musela v duchu smát. Její veselí neušlo drakům, takže mladíky pozorovali s neskrývaným zájmem. Salomea raději zvážněla. Jeden z draků si už pohrával s myšlenkou, že je všechny poškádlí. A dračí humor patřil spíše k těm drsným, všechno se to mohlo rychle zvrtnout. Pomohla ostatním, aby už začali. Nádvoří se plnilo ostatními jednotkami a jenom tady překázeli.

Přesunuli se na kraj kasáren, kde bylo pro draky vytvořeno vhodné místo na odpočinek. Původní stáje vzaly za své po jistém incidentu. I když se mezi nejnebezpečnější draky počítala Ohnivá saň či Démonický drak, s Rudými draky to bylo mnohem horší, protože byli prchliví a hlavně nevyzpytatelní. Regent měl jednotku Rudých draků na zastrašování nepřátel, ale když zdevastovali skoro půlku kasáren, rychle se jich zbavil. Zůstal jen jeden starý drak bez křídel. Protože nebyl použitelný v boji, Salomea přemluvila velitele, aby směl zůstat.

Místo stájí zde byly postaveny dračí sluje, pro každý oddíl draků jedna. Jednalo se o docela monstrózní projekt, ale jeden ze stavitelů jménem Erik se toho velice zdatně zhostil, a to i přesto, že mu táhlo na sedmdesát let. Když přemýšlel, mnul si dlouhou bílou bradku. Na první pohled vypadal jako milý stařík, což mnohé pořádně mýlilo. Sršel energií, jeho fialový plášť za ním povlával, když se snažil obcházet celé staveniště. Jako kdyby mu bylo sotva čtyřicet. Salomea měla neodbytný pocit, že ho odněkud zná. Byly chvíle, kdy to vypadalo, že se jí na něco zeptá, ale pak to náhle pominulo a ona nad tím jen mávla rukou.

Nechtěla nové výcvikáře mást svým vnitřním hlasem, tak raději zavolala na pár zelených draků, kteří se lenivě vyhřívali

na sluníčku a čerpali magii z nedalekého zřídla. Sal u sebe neustále nosila váček s malým Nifretovým kamenem, proto neměla problém s vyhledáváním zdrojů potravy pro různé tvory živící se magenergií. Zjistila, že čím menší kámen, tím lépe se s ním pracuje. I díky tomu v kasárnách našla na několika místech vhodná zřídla magické energie.

Na dnešní den si naplánovala vzájemnou komunikaci mezi nováčky a magickými zvířaty. Hlavním tématem bylo prvotní navázání kladných vztahů. Jenomže zelenáči se pořád navzájem rozesmávali, což draky rušilo. Salomea většinou takové chování zarazila v zárodku, aby nedošlo k nějaké šarvátce. Tentokrát se k tomu ani nedostala, protože ji předběhl starý rudý drak, který vylezl z jedné sluje a oblažil rozjařené mladíky malou sprškou dračích slin. Naštěstí ne těch zápalných. Ihned nastal klid.

Nováčci na draka hleděli s úctou. Z vyprávění ostatních vojáků dobře věděli, o koho jde. Rudý drak si efektně odfrkl, až mu z tlamy vyšlehlo trochu ohně. Jinoši o něco málo poodstoupili a skoro jednohlasně se ozvalo: „Ách...“

Salomea využila nastalé ticho k tomu, aby začala vysvětlovat aspekty dorozumívání se s draky. Žáci souhlasně pokyvovali hlavami a přitom po očku starého draka sledovali. Když k němu Sal přistoupila, užasle vydechli a očekávali, co se stane v další chvíli.

Drak na ženu pohlédl a znenadání ji porazil na zem. Otevřel tlamu. Z houfu studentů se ozvalo několik zalapání po dechu a vzápětí výkřiky zděšení z toho, co příšerného Salomee provede.

Jenže místo trhání těla došlo na olizování obličeje. Žena se drsnému dračímu jazyku bránila, jak mohla, přesto byla celá ulepená žlutými slinami. Slyšela, že mají blahodárný vliv na vzhled pokožky a snad i uzdravující účinky na poraněné končetiny, ale čeho je moc, toho je příliš. Telepaticky přikázala drakovi, aby ji nechal. Což udělal, ovšem jeho vnitřní smích vnímala ještě dlouho potom, co se zvedla a otírala cípem tuniky.

Podívala se na mladíky, kteří netušili, co si mají o celé té situaci myslet. Zvesela jim pověděla, ať nespolehají na to, že jsou draci hodní tvorové. Ačkoliv nejsou prvoplánově zlí, člověk by měl být v jejich přítomnosti neustále ve střehu. Načež nováčkům dovolila, ať si rudého draka Yrogerga prohlédnou a zlákají k pohlazení. Když se to několika chlapcům nakonec podařilo, Sal si do paměti vryla jejich jména, protože z takových bývají nejlepší výcvikáři. Poté už všechny poslala na oběd s připomínkou, že se po jídle koná výuka boje s kopím a střelba s lukem. To už ovšem byla starost dalšího vyučujícího.

Když se celá skupina odploužila k budově s jídelnou, otočila se k drakovi a ukazováčkem mu šermovala před tlamou: „Tohle mi už nedělej. Kdo to má pak umývat a prát?“ Drak se chrčivě rozesmál. Kdyby měl křídla, jistě by s nimi rozverně mával. Drkl do ženy a promluvil: „Copak, Sal, dnes nemáš smysl pro humor?“

- „Ten mám stále, ale tvé žertíky mě stojí hodně důstojnosti.“
- „Ty ještě nějakou máš?“
- „Tady si někdo dal ke snídani královského šaška.“
- „Za co mě máš? Já lidi nežeru.“
- „Jasně, naposledy před nějakýma dvěma měsíci.“
- „V tom jsem nevinně.“
- „Jo, spal jsi s otevřenou tlamou a ten voják ti tam vlezl sám.“
- „Chtěl mě zabít.“
- „Takžeš ho raději sežral, aby se mu to náhodou nepovedlo.“
- „Tady má někdo ostrý jazýček, možná bys ho potřebovala přebrousit.“
- „Spíš bych někomu ráda přebrousila dráčky.“
- „Tak kdopak tě dnes zase trápil?“
- „Kdo by mě měl trápit?“
- „Že by nějaká mûra?“

Měl ji přečtenou, jako vždy. Nevymlouvala se a povyprávěla mu, co se jí v noci zdálo. Pak si napůl povzdechla, možná spíš pro sebe, ale tak, aby to drak slyšel: „Proč se mi zdá o Natanovi, když ho nesnáším?“

Drak se chvíli zamyslel, ale s odpovědí nelenil: „Možná bys mu to měla říci.“

– „Že ho nesnáším? Myslím si, že je to oboustranné.“

– „Ne, že se ti o něm zdají sny.“

– „Tak to v žádném případě. Myslel by si, že si na něj myslím.“

– „Nebuď jako malé paličaté dítě. Ty tvé sny mají nějaký skrytý význam. Má to svůj důvod, že se ti neustále vrací.“

– „To by mě zajímalo jaký, když to nedává smysl. Já a Natan? Spolu?“

– „Mám pocit, a to čím dál naléhavější, že mi něco uniká. A tvé sny v tom hrají roli.“

– „Jak se říká, nemaluj Fionu na zeď, když tu není...“

Drak sebou při vyslovení tyrančina jména trhnul. I Sal si všimla, že to s ním otrásló: „Stalo se něco?“

Drak vypustil trochu ohně: „Na tvém místě bych byl opatrný. Některá jména přivolávají smrt.“ Mrskl ocasem a vydal se zpátky ke sluji.

Sal ještě nějakou chvíli zaraženě stála uprostřed prostranství. Pak se vydala k nejbližší taverně, protože problémy se nejlépe řeší u dobře vychlazeného moku, pokud možno alkoholického.

Toho dne ji nohy zavedly do taverny U bolavé paty. Ta se ve skutečnosti jmenovala úplně jinak, ale poté, co si její majitel několik měsíců nepřetržitě stěžoval na bolavou nohu, našťvaní vojáci hostinec přejmenovali a u toho zůstalo. Protesty hostinského na tom už nic nezměnily.

Sal nevěnovala osazenstvu jediný pohled, vyhlédla si tmavý kout úplně vzadu a poručila si korbel piva. Zbraně si odložila na lavici vedle sebe tak, aby je kdykoliv mohla použít, kdyby se

situace v hostinci nějakým způsobem vyostřila. Měla pocit, že se v poslední době lidé hádají i o maličkosti, a skoro každý večer se strhla nějaká půtká. Doufala, že si vypije pár pohárů, nají se a pak večer půjde zkontrolovat draky před zítřejší zkouškou odvahy. Samozřejmě to byla zkouška pro nováčky, ne pro draky. Měli se poprvé proletět na dračím hřbetu.

Než se pořádně usadila, už před ní stálo objednané pití. Musela uznat, že v tomto směru se podnik hodně zlepšil. Už brala korbel do ruky, když ji vyrušilo zakašlání. Podívala se na dotyčného a ke svému překvapení viděla mladou šenkýřku. Natáhla k Sal ruku se slovy: „Pan majitel vyžaduje platbu hned.“ Salomea přemýšlela o nějaké vtipné narážce, ale nechtěla budit moc rozruchu, tak dívce vtiskla do dlaně zlaták. Dívka se zamračila: „Obávám se, že je to málo.“ Sal povytáhla obočí: „Pán majitel není z levného kraje. Jeden korbel za dva zlatáky? Za to bych měla celej soudek.“

– „Ne, to je za čtyři korbely.“

– „Za čtyři? Sotva jsem přišla...“

– „Ti pánové říkali, že platíte i za ně,“ ukazovala kamsi za sebe šenkýřka.

Salomea se naklonila, aby se podívala, kdo měl tu drzost. U vedlejšího stolu seděli Rynvon, Koissrad a ten mizera Natan. Kysele se zakabonila, ale dívce dala druhý zlaták. S těma ožralama si to vyřídí později. Když dívka odešla, napila se ze svého poháru a tvářila se, že ty tři kumpány nevidí. To však nepomohlo. Židle kolem jejího stolu zavržaly. A už se dělila s těmi příživníky i o svoje klidné místo.

Muži zřejmě čekali nějakou reakci, ale žena jen mlčela a upíjela pivo. Nevěnovala jim jediný pohled, aby je náhodou nenapadlo vymýšlet další mrzutosti. Chtěla si jen v tichosti vypít pivo.

První promluvil Rynvon: „Tak co novácci, jak to zvládli?“

Sal na něj pohlédla: „To ste sem přišli jen proto, abyste se na to optali? Stačilo přijít ke slujím.“

- „Prej si na nich smlsnul Rudák.“
- „Aha, takže už se roznášej drby. Tak co se podle vás stalo?“
- „Říká se, žeš měla parádní koupel.“

To už muži nevydrželi a začali se smát nahlas. Salomea dopila pivo a sáhla po meči. Kumpáni se překvapeně opřeli zády o své židle, až to zapraskalo. Žena se usmála: „Hrdinové.“ Postavila se a připásala si meč k boku.

Prošla kolem nich, usmála se na šenkýřku a vydala se ke dveřím. Vrtěla hlavou. Ve městě je tolik taveren, a oni musí lézt tam, kde je i ona. A to si chtěla jen chvíli posedět v klidu u piva a zamyslet se nad tím, co jí sdělil drak.

Když zavrzaly židle, nevěnovala jim žádnou pozornost a zrychlila krok. Ve chvíli, kdy sahala po klíče, jí dopadla na záda těžká ruka. Její reakce byla bleskurychlá. Tasila dýku, která se v okamžiku nebezpečně dotýkala hrudi dotýčného.

Muž zvedl na znamení míru ruce nad hlavu: „Jen prosím v klidu. Chtěl jsem poděkovat za syna.“ Sal vrátila zbraň zpátky do pochvy se slovy: „Sakryš, chlape, nemůžete ozbrojenému člověkovi klepat jen tak na rameno. Za co mi děkujete?“

– „Syn, jmenuje se Fred, se dostal do jezdeckého oddílu díky vaší přímělvě u velitele.“

– „Ano, pamatuju se na něj. Vzal si... Vlastně ukradl ze stájí vraníka a rozehnal všechny draky.“

– „Čekal jsem, že ho necháte potrestat. Zachoval se jako hlupák.“

– „Však jezdecko je dostatečný trest. Původně jsem byla hodně naštvaná, ale když jsem viděla ty kličky, co umí dělat, bylo mi jasné, že takového talentu by bylo škoda. Děkovat nemusíte.“

Usmála se na starostlivého otce a vyšla bez rozloučení ven. Byl vlahý večer a ve vzduchu byly cítit květiny, které rostly v nedalekém parku. Možná by měla tu Athasovu nabídku na dobrou večeři přijmout, třeba potom přijde na jiné myšlenky.

Dvěře za ní vrzly. Otočila se a chtěla zabránit opakovanému poděkování, když zjistila, že nejde o otce, ale o Natana. A ten se mračil. Sal zakoulela očima. To zas bude kázání.

– „Neřekla jsi mi, že jsi to byla ty.“

– „To neřeš, Natane. Tak dobrého jezdce nenechám zavřít do vězení, aby tam hnil, když potřebujeme pořádnou jízdu. Myslím na budoucnost.“

– „Jeho nerozvážnost připravila o budoucnost jednoho z dračků.“

– „Yrogerg tu nohu vyléčí, ne hned, ale bude to dobrý.“

– „Copak rudí draci dokáží léčit rozdrčené nohy?“

– „Yrogerg není jako ostatní, je chytřej. Možná víc než některý lidi,“ odsekla Sal. Ani si neuvědomila, že v napjatých situacích přechází k velmi hovorovému jazyku. Kdyby byl Natan trochu víc empatický, přestal by se svým kázáním a soustředil se na to, zda je všechno v pořádku.

Ale Natan byl Natan, takže pokračoval v rozhovoru: „Sal, on by nikdy sám od sebe nic nevyléčil. Co mi tajíš?“

– „Tak dobře, naučila jsem ho to léčitelský kouzlo...“

– „... o kterém nic nevíš a ani si nepamatuješ, kde ses ho naučila,“ doplnil Natan.

– „Nebud' tak úzkoprsej, Natane. Děláš, jak kdybys nikdy nic nezkazil. Říká se tomu druhá šance, pokud's to nepochopil.“

– „Kdybych na tom vraníkovi jel já, strhla bys mě na zem a dostal bych pořádných pár ran. Takže Fred patří k těm tvým vyvoleným?“

Sal se rozesmála: „To nemyslíš vážně. Já si své milostný avantýry držím pěkně pod pokličkou a rozhodně se jima nechlubím. Navíc, nováčci mě vůbec nezajímají. A vůbec, zníš, jako kdybys žárlil...“

– „Já? Já mám na tebe žárlit? Z nás dvou jsem jediný, kdo neprohání každou sukni.“

– „Když už, tak kalhoty...“

– „Sal, já už...“

Hádku přerušil velice přitažlivý hlas, který však zněl, jako kdyby se ozýval z té nejtemnější díry: „Ale, ale, to mým uším zní jako milenecká hádka.“

Salomea i Natan se na vetřelce podívali. Viděli obrovskou bytost, která měla napůl lidské a napůl lví tělo. Překvapilo je to, v Regentském městě moc sfing nepřebývalo.

Naráz vyhrkli: „Kdo jsi?“

Tvor neznatelně zamrkal údivem, ale ochotně odpověděl: „Jmenuji se Sfinx a přišel jsem vás požádat o pomoc.“

Muž, o kterém by mnozí řekli, že už je to stařec, i když sám se považoval za člověka v nejlepších letech, stál v prozářené zimní zahradě u vyššího pultíku. Před chvílí na něj postavil zakrslý stromček a teď si ho pečlivě prohlížel. Vzal si do pravé ruky pozlacené nůžky a s pocitem zadostiučinění pozoroval své ruce. Netřásl se. V tomto ohledu byl vděčný za jakoukoliv magii, která mu pomáhala oddalovat proces stárnutí, takže mohl ohromovat své přívržence záviděníhodnou vitalitou.

Uvědomoval si, že se tak stává otrokem kouzel, ovšem stálo to za to. Mohl tak spřádat své plány a tiše tahat za nitky. Sice se v minulosti potýkal s drobnými neúspěchy, ale jeho cesta k cíli pokračovala, i když s malými odbočkami.

Teď však mohl být jen sám sebou a užíval si chvíli klidu a ticha. Nůžkami pomalíčku tvaroval stromek do podoby, jež se mu líbila. Tu ustříhl lísteček, tady zase celou větvíčku. Připomínalo mu to jeho proplouvání životem. Meta byla jasně dána a on nehodlal uhýbat či sejít z cesty.

Když se mu zdálo, že je vše perfektní, narovnal se a prohlížel si své dílo. Usmál se. Měl ze své práce radost. Jeho poklidné

rozjímání přerušilo tiché klepání na dveře. Zamračil se. Dal všem jasné rozkazy. Nikdo ho nesmí ve skleníku rušit!

Přesto zvolal netrpělivým hlasem: „Dále!“

Dveře se tiše otevřely a vešel mladý pobočník: „Mistře Bolete, chtěl jste být informován, pokud do města přicestuje nezvyklý poutník.“

– „A přicestoval?“

– „Ano, sfinga v doprovodu dvou lidí. Přesně, jak jste předpokládal.“

– „Výborně. To je skvělé! Zavolej mi Vrchního mága, musíme spolu probrat důležité věci.“

Netrpělivým gestem pobočníka propustil. Ten se uklonil a odkráčel prosklenými dveřmi.

Muž se vrátil k ostráhanému stromku. Spokojeně mlaskl, když se ujistil, že je vše tak, jak má. Perfektní! Tak to má rád. Přenesl květináč s rostlinou na své místo uprostřed skleníkové zahrady. Usadil ho do proutěného koše, který mu upletla na míru jedna šikovná farmářka. Ani nemusel platit, udělala to pro něj ráda. A on se tomu nebránil. Drobné službičky od ostatních ho utvrzovaly v přesvědčení, že je člověkem na svém místě. Nechal se hýčkat, tak, jak si muž jeho postavení zaslouží.

Ještě než vyšel ze skleníku, oprášil si modrofialové roucho, aby působil bezchybným dojmem, až ho uvidí služebnictvo. Bílé vousy si prohrábl jen tak prsty a přitom si všiml, že se mu pootočil pečetní prsten se znamením rovnoramenné váhy. Upravil i ten. Nedokonalosti nestrpěl ani u sebe, ani u jiných.

Venku zavolal na zahradníka a upozornil ho, že je potřeba zalít květiny a uklidit ve skleníku. Pak spokojeně zamířil do domu, aby se ve svých komnatách mohl převléknout do něčeho slavnostnějšího. Po rozhovoru s Vrchním mágem bude potřeba vyřídit ještě jednu záležitost.

KAPITOLA 2.

Před tavernou stála mračící se dvojice a překvapeně si Sfinxe měřila. Salomea vrhla nelibý pohled na Natana: „Ty ho znáš?“ Natan zavrtěl hlavou. Sal se tedy ujala slova: „Nevím, kdo jsi a co tu pohledáváš, ale pro dnešek už mám těch překvapení a nenadálých událostí víc než dost, tak nás nech na pokoji. My si tady něco vyříkáme a půjdeme domů. Dnes už nikomu pomáhat nehodlám.“

Ze stínu vyšla světlovlasá mladá dívka oblečená do prostých žlutých šatů. Usmála se na Sal a opatrně zamávala na Natana. Salomea štouchla do vedle stojícího muže: „Takže žádná sukně, jo?“ Natan se chtěl bránit, ale dívka ho předešla slovy: „Sal, přece bych nic neměla s Natanem, když je to tvůj milý.“ Salomeu to ohromně rozesmálo: „Já a Natan? Nikdy v životě.“

Zmatená dívka se zlehka dotkla Sfinxovy paže: „Chápeš to?“ Sfinx zavrtěl hlavou a pošeptal jí: „Je to divné, snažím se oslovit Salomeu telepaticky, ale vnímám její mysl jen částečně. Buď se tomu brání ona, nebo je to způsobené něčím jiným.“

Sal je vyrušila: „Nevím, co si tam šuškáte, ale co se mě týká, já padám domů.“ Před odchodem ještě věnovala Natanovi kyselý pohled.

Rázovala si to uličkou, když jí cestu zastoupil nějaký mladý muž. Sal zavzdychala: „Při Godefroyových vousech, kolik vás tady ještě je?“

Mladík si rukou projel krátké světlé vlasy a věnoval jí nasmělý úsměv: „Zdravím tě, Sal, rád tě vidím.“ Salomea mu

pohlédla do světle hnědých očí se zeleným kroužkem kolem panenek. Unaveně mu odpověděla: „I když mám pro hezouny slabost, nejsem si jistá, jestli tě taky ráda vidím.“

– „Sal, ty mne vůbec nepoznáváš?“

– „Ne, takovou pěknou tvářičku bych si jistě pamatovala.“

– „Vzpomínáš si na Latharnu?“

– „Jakže? Lucerna? O lucerně nic nevím. A takové dostaveníčko u lucerny by mi utkvělo v paměti.“

– „Ne, Latharna je moje babička. A co Nifretův kámen? Tajemné setkání v palácovém harému?“

– „Já a hampejznice? To sis mě s někým splet. Nifretův kámen sice mám, ale tobě ho rozhodně ukazovat nebudu. A teď už dost tlachání, potřebuju se vyspat.“

Vykročila uličkou dál. Mladík udělal úkrok stranou a nohou jí zabránil v chůzi. Salomea sáhla po jílcí meče. Neznámý jí silně stiskl zápěstí. Chtěla se vymanit, ale muž nepovolil: „Podívej se mi ještě jednou do očí a řekni, že si na nic nepamatuješ.“ Sal ho nerada poslechla. Nebyla na takové zacházení zvyklá. Podívala se mu do tváře, lehce přimhouřila oči a zlostně odsekla: „Ne, nevím, kdo jsi. A už mě pusť!“

Mezitím k nim došla dívka. Položila mladíkovi dlaň na sevřenou ruku se slovy: „Gareth, nevzpomíná si. Podívej se, jak je i Natan zmatený. Myslím si, že jsou pod vlivem kouzla.“

Gareth se podíval na Natana. Jejich pohledy se střetly, ale Natan se tvářil pořád stejně zmateně. Mladíka to zabolelo. Měl v sobě plno myšlenek, které chtěl přátelům předat. Chystal si to jako veliké překvapení, chtěl vidět slzy dojetí... Nepatrně se zachvěl a pustil ženinu ruku. Omluvně se usmál. Sal na něj přemýšlivě hleděla, pak se obrátila k dívce: „Je jasné, že nás znáte, ale nás zná hodně lidí.“

– „Jmenuji se Kora a spolu jsme zabránili, aby se svět Melior Annis stal místem chaosu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Do skonání věků 2.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.